

חֵיִל הַתּוֹתָחָנִים
נִשְׁבֹּקֶעַת מִלֵּב הַמְדָּבָר...

בְּלֵב הַמִּדְבָּר, בַּחֹם הַכָּבֵד,
עָמְדוּ חֵילִים צְעִירִים.
לְאַחַד מֵהֶם קָרָאוּ אִפִּי.
הֵם אָהָבוּ לְצַחֵק, לְאָכֹל
וּלְשִׂיחָה. הֵם חָשְׁבוּ רַק עַל
הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם.

כְּשֶׁמִישָׁהוּ דִּבֶּר עַל תּוֹרָה וּתְפִילָּה, הֵם הָיוּ צוֹחֲקִים. "לָמָּה לְהִתְפַּלֵּל?"
אָמַר אִפִּי, "יֵשׁ לָנוּ תוֹתָחִים חֲזָקִים וְגוֹף בָּרִיא! אֲנַחְנוּ לֹא צָרִיכִים עֲזָרָה!"

בּוֹם! בּוֹם!

אַבֵּל אֶז הֶתְחִילוּ יָמִים קָשִׁים.
פִּגְזִים נָפְלוּ מֵהַשָּׁמַיִם. הָאֲדָמָה רָעְדָה.

אֲפִי וְחֲבֵרָיו הָיוּ צָרִיכִים
לָרוֹץ מֵהָר לְמַקְלָט.
הֵם הִבִּינוּ פֶתָאֵם
שֶׁהַתּוֹתָחִים לֹא יִכּוּלִים
לְשַׁמֵּר עֲלֵיהֶם. מִפֶּחַד!!
הַגּוֹף הַחֲזָק שָׁלָהֶם רָעַד!

בְּתוֹךְ הַלֵּב פְּנִימָה, הֵם הַרְגִּישׁוּ מִשְׁהוּ חֲדָשׁ.
קוֹל קָטָן לַחֵשׁ לָהֶם בַּלֵּב:

"כְּשֶׁהַגּוֹף מִתְנַעֵר – הַנְּשָׁמָה מִתְעוֹרָרָת, וְהַתְּפִלָּה אֶל ה' מְהֻדָּדָת!"

הַגִּיעַ עֶרֶב יוֹם הַכּוֹפּוּרִים.
הַשָּׂמֶשׁ שָׁקָעָה וְהַשָּׁקֵט חָזַר לַמַּדְבָּר.
חֵיל אֶחָד, צַדִּיק, אָסַף מִחֲזָרִים עַל יַד הַתּוֹתָח
הוּא לֹא חָשַׁב שְׁמִינְשֵׁהוּ יָבוֹא...

וּפְתָאֵם – פָּלֵא!
דְּנִי מַגִּיעַ...
רוֹנִי מַגִּיעַ...
וְהֵנָּה גַם אִפִּי
וְהַמִּפְקִידִים!
כֻּלָּם בָּאוּ לְהַתְּפִלָּה!

בְּמָקוֹם חֵיל אֶחָד – הִתְאַסְּפוּ כָּל חֵילֵי הַבָּסִיס!
הֵם עֹמְדוּ צְפוּפִים וְנִרְגָּשִׁים בְּלֵב הַמִּדְבָּר.
פָּתְחוּ אֶת הַמַּחֲזוּרִים בִּירֵאת שָׁמַיִם.

הַחִילִים נִשְׁפָּעִים צָחֻקוֹ עַל
תְּפִלָּה – בָּכּוֹ מִהַתְרַגְּשׁוֹת.
הֵם לֹא הִתְפַּלְּלוּ רַק בְּגִלֹל
בְּגִלֹל הַפֶּחַד מִהַמְלָחְמָה.
הַנִּשְׁמָה נִשְׁלָהֶם פְּנוּט
הַתְּגַעְגָּעָה לְאַבָּא נֶשֶׁבֶּנְשִׁמִּים!

שְׁנִים עָבְרוּ,
הַמֶּלְחָמָה הַסְתִּימָה.
חֵבֶר שֶׁל אִפִּי פָגַשׁ
אוֹתוֹ בְּרָחוֹב.
אִפִּי חֲזַר בְּתַשׁוּבָה,
מֵלֹא בְּשִׁמְחָה
וְאַהֲבַת ה'!

הַחֵבֵר הָיָה מִפְתָּע וְנֶשֶׂא לֵ:
"אֲפִי, מָה קָרָה לָךְ נָשׁ
נָשׁ בַּמִּדְבָּר? לָמָּה
פָּתְאִים כָּלְכֶם רָצְתֶם
לְהִתְפַּלֵּל?"

**עָנָה אִפִּי בְּחִיּוֹךְ מַאִיר: "לְכָל אָדָם יֵשׁ גּוֹף וַיֵּשׁ בְּנֶשְׁמָה.
כְּנִשְׁנָעִים לָנוּ - אֲנַחְנוּ שׁוֹכְחִים אֶת הַנֶּשְׁמָה וְחוֹשְׁבִים רַק
רַק עַל מַאֲכָלִים וּמִשְׁחָקִים לְגוֹף."**

אבל כשמגיעה צרה" המשיך אפי, "הגוף נהיה חלש... ואז,
דרך הסדקים, הנשמה מאירה ובוקעת החוצה!
הבנתי שהקשר עם ה' הוא הדבר הכי חזק ואמתי בעולם.

An illustration of four young boys of diverse ethnicities (two white, one Black, one Asian) standing in a synagogue. They are all wearing white shirts, dark blue pants with white side stripes, and blue kippot. They are holding a large, unrolled scroll that contains Hebrew text. The background shows a synagogue interior with stone walls, arched windows, and wooden pews. Sunlight streams in through the windows, creating a warm, golden glow. The boys are looking up and smiling, appearing joyful and engaged.

אֲנַחְנוּ לֹא צָרִיכִים לְחִכּוֹת ל"ד כְּדִי לְהַתְפִּיל.
גַּם כְּשֶׁשָּׁקֵט וְטוֹב, נִזְכֹּר תָּמִיד:
"כְּשֶׁהַגּוֹף מְתַנַּעַר – הַנֶּשְׁמָה מְתַעוֹרָרָה,
וְהַתְּפִלָּה אֶל ה' מְהֻדָּדָה!"
נוֹדָה לַה' וְנֵאֱהָב אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם!